

Kong Erik og de Fredløse

historisk Roman i to Dele

af

Bernhard Severin Ingemann.

Første Del.

(Fort.)

„Dumme Torst!“ — svarede Johan Kyfte ivrig — „tror du ikke hvad den ærlige Morten Madsen i Bispenes Navn har tilfagt os? saa snart vi stoffe ham ud, er vi jo hans Styrismand paa Bornholm og saa Lov til at gøre saa mange Fangster, vi vil, i alle Kongens Riger og Lande.“

„Nej, bi lidt, gode Kar!“ — rettede Morten ham — „kun saa længe der er Ufred mellem Kongen og Bispen, giver han jer Lov til at drive det Haandværk: kun i Kirkens og den fromme Herres Tjeneste kan det være fromt og kristeligt for en Tid; siden skal I nøjes med hvad han under jer af sit eget og holde jer i Skindet; men inden Aar og Dag kan I dog være rige Karle. Nu affied! og forsom ikke hvad I har taget jer paa for andre Voveskifter! Jeg vil ikke have jer længer med. Ser nogen mig i saa smukt Selstas, kunde man let saa i Sinde at henge mig op engang ved Siden af jer, for det hæderlige Kammeratskabs Skyld.“

„Nej se, vil du være storsnudet, Morten Spættenaal!“ — sagde den ensjede — „hvad større Vre kunde du forlange, du Stegveder! — men tja! hvad var det? — Er her Jægere i Stoven saa tidlig?“

Man hørte Jagthorn og Larm af mange Heste og Hunde i Nærheden. De tre Vandringssmand gik endnu nogle raste Strid fremad, men sprang derpaa pludselig hver til sin Side.

„Død og Dødsel! Kongen og alle hans Hofmænd!“ — udbrød Morten og stillede sig bag et tykt Bøgetræ ved Siden af Vejen, medens begge hans mistænkelige Vefjægere skjulte sig i de tatte Tjørnebuske.

Et stort Jægetog nærmede sig. I Spidsen ved den unge Konge mellem Drosten og Marsken. Det var et herligt Syn at se den tætte, ridderlige Kong Erik til Hest. Han red altid paa en høj, mælkedvid Hingst, der syntes dommodig af sin Byrde og ofte faldt ind i det tunge Dansefærd, som den ved Dyffløb og Turneringer var vant til. Dens Bidsel og Sadelstøj glimrede af Guld og prægtige Stene; Siltesjelen, hvori Kongen styrede den, var det eneste Tvangsmiddel, den taalte; den minste Berørelse af Guldringlen i Kongens Sporer hævede den paa Bagbenene, og for alle andre, end Kongen selv, syntes det et farligt Voveskifte at tømme dette stolte Dyr. Kongen selv var en herlig Unglingkæftelse med et læst, bestemt, næsten alt for strengt Ansigt, der dog ved de lange, nedhængende gule Lokker fik en Mildhed, der i visse kærtegne Ojeblikke erindrede om den sædvanlige Udsigt af sin Frelserens kærtegne Apostel, som hvilede sit Hoved ved hans Bryst. Den unge Konge besad megen ridderlig Værdighed, der endnu mere forhøjedes ved en næsten blændende Pragt, hvilket kun ikke syntes passende til et Jagttog. Den høje, høide Hjerbuks i hans Hat glimrede af smaa Sølvhjerner, og den grønne, hermelinsbræmmede Jagtjortel var saa rigt udstyret med Siltesjeler og Guldhjerner, at den lignede et glimrende Harnisk.

Den Glans, den unge Konge syntes at hvide, udbrød sig ogsaa til hans Følge. Drosten, Aage Johnson, der red ved Kongens højre Side, var af lige Alder med Kong Erik og havde ikke flydt sit to og tyvende Aar. Han havde været Kongens Legebrosder og fortrolige fra Barndommen af og var endnu i Besiddelse af hans hele Fortrolighed. Der var en blid, men næsten tungsynlig Alvor udbrudt over Drosten Aages Ansigt, som gav ham et ældre Udseende, end Kongen. Han havde læstet sin mørkeblaa Kappe over den flummede Hesteryg som et Dækket, og hans prægtige Sidskiltjortel var helt overstøvet af Kongens urolige og fraarbede Hingst, som han red nær ved og syntes at have et opmærksomt Øje med.

Marsken, Niels Duffen, der red paa Kongens venstre Side, var en høj, stærk Mand paa nogle og tredive Aar, med et stærkt, raat Krigeransigt og sit Rytterholdning. Han var, næst Drosten, Kongens uundværligste Mand og en særdeles virksom og tapper Herte; men han var ikke fri for et Udbrud af Haardhed og Oermod i sine Miner, hvilket sædvanlig oprørte Frihedssjælelsens og saarede Selvtærligheden hos enhver, der ikke søgte sig ham overlegen. Selve Kongen og Drosten Aage, der fuldkommen kunde maale sig med ham i ridderlig Dygtighed og vare ham højt overlegne i Finsed og Kløgt, søgte sig ofte ubeagtelig fjerde af hans kantebe Fusetiafbøjen, der var ham selv saa ubekendt, at han i højeste Grad forbausedes, naar han i sin ubevægelige Adfærd og Selvtillid stod baade Benner og Fjender fra sig.

Blandt de andre Herrer i Kongens Følge var der to tykke Mestersjægere, Mester Numelant fra Schwaben og Mester Poppe den stærke, som i deres tykke Sangerdragt dækkede megen Opmærksomhed. Mester Numelant var uanselig af Vækst, men havde et livligt, lidensabeligt Ansigt; han disputerede gerne hjerstet og med stor Iver, helst om theologiske Sager, hvori han havde sine egne helt bestræbelige Meninger. Hans Landsmand, Poppe den stærke, svarede til sit Tilnavn: det var en sand Kampstillelse med langt, tulsfort Haar og Stæg. Ved sit Udseende stræmmede han ofte Børn og gamle Kvinder, der undertiden endog antog ham for en Troldmand; han talte med en Kraft og Fynd som en Feltsherre; han red en mager, graa Hest og bar altid en fort Hjer i sin Hat, som tegn paa en Sorg, han af andre fordrøede set og øret.

Disse to fremmede Herrer havde i nogen Tid opholdt sig som ærede Gæster hos den unge danske Konge, der selv besad videnskabelig Dannelse og særdeles havde dygtige Kunstnere og Videnskabsmænd. De ledsagede ham nu paa denne Jagtrejse tillige med den berømte, danske Filolog „Petrus de Dacia“, der gjaldt for sin Tids største Regnemester og Astronom og var lige saa navnkundig for sin gejstlige Striklarerdom, som for sin fine Velsalighed og sine grundige Kunnskaber i den græske og latinske Filologi. Han red i sin sorte Kannikdragt stille paa en Pasgenger, mellem de tykke Mestersjægere, og var altid Mellemmanden,

naar de i deres Iver bleve altfor heftige og var nær ved at sige hinanden harde Ting. Han var endnu en ung Mand. Paa sin Rejse i Tyskland havde han lært at kende den for sin Hellighed saa berømte Nonne, Christine Stambel i det Kænste, og den Begejstring, hvormed han altid omtalte denne Dame, vilde have paadraget ham Mistanke for en hemmelig Elskov, hvis han ikke saa vel i Skriften som i Tale med endnu højere Begejstring altid havde præstet den velsignede Jomfru Maria som Støttesten og Hellighedens Krone og havde hendes guddommelige Rang over alle Helgener og Helgeninder i Verden. Med hendes velsalende Betsalighed havde han bevist, at den store Naade og Tillid, Herren viste den hellige Peder ved at betroe ham Menigheden, dog i langt højere Grad var forundet den æstetiske St. Johannes Apostel, der, som Herrens kærteste Discipel, skulde være den hellige Jomfrues Bestyrer. Hans heftige, theologiske Strid om denne Genstand med den lærde og berømte „Modbrandinus Papparonus Venensis“ af Prædikerordenen havde for en stor Del grundet den store Agtelse, han stod i blandt de lærde. Kun naar Tale var om denne hans Yndlingsgenstand, blev han ivrig i Sinde; ellers, var hans Tale rolig, befindig og klar; den stille Kraft, der laa i hans store, noget sværmeriske Øjne, vakte, med den største Fordringsløshed, altid velvillig Opmærksomhed og Tillid; men, hvad der var et Særtryk blandt hans Tidsalder lærde — han var aldeles fri for Pedanteri og Brammen med sin Lærdom.

Kongen og hans Følge nærmede sig nu Korsøjen og det Træ, bog hvilket Morten Kof havde skjult sig; herfra aabnede der sig den skønneste Udsigt over Estrom Sø. „Hold!“ — sagde Kongen og sprang af sin Hest — „her er et smukt Sted; her vil vi tove og holde Davre! Denne Vej maa de jo komme fra Dretrog?“

„Alpaatvieselig, Herre Konge!“ — svarede Marsk Duffen, idet han og Drosten ligeledes steg af deres Heste og overlevede dem til Kongens Ridedragt — „her gaar Hovedvejen til Estrom og Ljoberg. Men tænder jeg Martegreden rei, rider han ikke gennem Dretrog, for alle de smukke Riger ere daagne og kan beundre hans Stønhed og Ridedunst: han har jo endnu kun Hovedet fuldt af Estromsæventyr og fligt Tani.“

„Kæder I Kærlighed Tani? min kælte Marsk!“ — afbrød Kongen ham — „glemmer I, jeg er Brudgom — og jeg vil haabe ikke af de folbsindige?“

„Brudgom? Herre Konge!“ — svarede Marsken — „det talder vi paa Dansk kun en Fæstemand paa hans Brudstøpsdag, og førend den kommer, maa der meget være Rei!“

„Meget?“ — gentog Kongen, og hans glade, stolige Ansigt blev pludselig alvorligt og strengt. — „Nu vel! Meget kan ste i fort Tid; men gør man mig Tiden for lang, kan den Dag, jeg længes efter, komme naar jeg vil.“

„Det forbyde Gud og vor hellige Frue!“ — sagde Drosten Aage halvt sagde og betragtede sin unge Konge med et Blik, fuldt af urolig og indertlig Deltagelse.

„Lad Hornblæserne spille, Aage!“ — afbrød Kongen disse Ytringer, der lode til at misgaae ham. — „Det bliver en smuk Dag. — Vi vil begynde den muntert.“

Paa Drostens Bink begyndte Hornblæserne, der fulgte Jagttoget, at spille den betændte gamle Vise om Axel Thorbjorn og sten Valborg, som de vidste Kongen gerne hørte.

„Nu ja, det er smukt, om just ikke muntert!“ — sagde Kongen. — „Hvor er Numelant og Poppe? Stude, de ikke kan slynge dans! til disse Toner passe deres kunstige Mestersjægere kun ringe.“

„De iværs igen om geistlige Sager!“ — sagde Marsken — „de duede bedre paa et Kærteme, end paa et Jagttog.“

„Lad os dog høre engang!“ — sagde Kongen. — „Jeg tør vædde, Mester Poppe har Rei, men Mester Numelant vinder dog Sejer i den Ordslamp.“

Medens Musikten vedblev og der dækkedes et frokostbord paa en lav Brændestabel, blev Kongens Opmærksomhed hændragen til hvad de to ivrige Tyskere afhandlede. De stode med deres Heste ved Bidslerne og talte hjerstet, medens den alvorlige Mester Petrus sad stille og opmærksom paa sin Pasgenger og saa ud over Søen.

„Min Paastand vil jeg forsvare for hele Kærteset og alle retrovæde Sjæle i Kirkenheden!“ — sagde den lille, ivrige Numelant og slog paa sin Sadel med Pistefastet — „vor Synlighed er os visstelig en bedre Borgen for Paradisets Salighed, end al vor lumpe Dyd, saa sandt den hellige Jomfrues Forbøn kan udrette noget, og det kan ingenlunde kaldes Naade, at hun slaffer os Naade; det er Kærlighed og Taknemmelighed, som hun ligefrem sthyler os for vore Synners Skyld; thi det er jo ikke Verdens Dyd, men dens Skyld alene, hun har at takke for sin Vre og Hellighed.“

„For Djævelen! hvor vil I hen? min kære Mester Numelant!“ — raabte den høje Mester Poppe — „hvad Vre har den hellige Jomfru af, at vi ere nogle synlige Hallunker? det kan jo hverken vi selv eller andre have Vre af.“

„Iffe det? min selvkloge Herre!“ — raabte hans Modstander — „jo, den Sag er klarere, end Solen. Det er jo ikke af vor Fuldkommenhed, vi skal rose os, men netop af vor Stræbelighed. Var den kære, hellige Frue nogenlunde bleven det, hun blev, dersom ikke Adam og Eva og vi alle med havde synbet?“

„Nej vist ikke, kærteste Ven! men for Djævelen!“ — „Ergo“ har hun jo Menneflets Skyld at takke for sin Vre og Hellighed, og „ergo“ maatte hun være højt ufærdig, naar hun ikke tog sig af alle Synnere og ligeledes lod os komme til Vre og Hellighed for vore Synners Skyld.“

„I gør mig gal, Mester Numelant!“ — raabte Poppe hidsig og trampe — „jeg ved nu ikke, hvad jeg skal svare jer; men Uret har I, min Sjæl, og det vil jeg, som en ærlig Tysker, bevise jer med mit gode Sværd, naar I forlanger det. Hvad, om jeg nu begit den Synn og slog jer ihjel her paa Stedet? maatte den hellige Jomfru da lade mig komme til Vre og Hellighed derfor? eller var det maaste saa lille en Synn, at den ikke kunde regnes mig til stor Fortjeneste?“

„Kære Herre!“ — afbrød Mester Petrus dem alvorlig — „tal ikke om det guddommelige med Synnsindighed eller med oprørt Sind, og minst om vor kære, hellige Frue, som er Klarheden og Himmelslilheden selv! I forvæksler de

legemelige Vaaben med de aandelige, Mester Poppe! og I gør Mørket til Lysets Rilde, Mester Numelant! naar I lader Hellighedens udstrømme af Synn paa Jorden i Stedet for af den store, ubegribelige Barmhertighed i Guds Rige.“

„Kære Herre!“ — afbrød Mester Petrus dem alvorlig — „Mig synes, det er om Synn og Barmhertighed, de lærde Herrer tale!“ — sagde Kongen og satte sig med Drosten Aage noget affides paa en Træbul. — „Nu ja, det er et Kapitel, som er uendeligt, og som jeg vel ogsaa bør overtanke, naar jeg drager til Sjoberg.“

„Til visse, min Konge!“ — svarede Aage og betragtede Kongens ædle Ansigt med glad Deltagelse. — „Naar vi betænke den store Barmhertighed, vi alle trænge til, maa vi hellere ønske at kunne tilgive vore Fjender, end saa den retfærdigste Straffedom over dem.“

„Gaa, du mener, tilgiver jeg aldrig i Evighed!“ — udbrød Kongen heftig — „han sad øverst i Raadet blandt min Faders Snigmordere — han bør sidde nedest blandt Forbrøderne i mit Rige. Vil Haven ikke dømmes ham, saa vil jeg selv. Hans Blod forlanger jeg ikke; men æreløs og fredløs skal han være alle Dage.“

„Med Rette kan Haven dog kun dømmes ham, min Konge!“ — bemærkede Aage — „og saa længe han sidder fangen her, kan han ikke forsvare sin Sag for sit rette Værdighed; derfor synes det mig billigt.“

„Nej, Aage!“ — afbrød Kongen ham — „hverten billigt eller retfærdigt er det, at løslade den grebne Morder, for at lade ham løbe sig fri og hædret blandt sine Landmænd; men klogt var det maaste for min egen Fred og Lykke.“

„Dg maaste for Landets og Rigtets med!“ — svarede Aage. — „Saa meget er vist, Herre Konge! saa længe denne farlige Mand sidder paa Sjoberg, kan hvortens Overbros Hæsel eller Rigstraad Jon stoffe jer Dispensation til eders Formaling, og forudt jeg den listige Jarnus rei, har han allerede lønlig Fuldmagt fra Haven til at hævede den ulovlige Vejse-Constitution baade med eder og Riget.“

„Om selv saa var!“ — sagde Kongen og rejste sig — „tror du da, jeg og Riget blev virkelig fordømt derfor? — Stude Danmarks Bispe og Kleriker vore at holde Forbudet mod deres Konge og alle deres Landsmænd? Har du ikke selv i hele to Aar for din Trostas imod mig, været bandlyst af Vrekebisen, min kære Aage! og befinder du dig ikke derfor lige fund og vel? Har nogen Klerik i Danmark dovnet at lukke dig Kirkebøren, naar du kom ved min Side, eller nægte dig det højhelige Sacrament i min Kærværelse?“

„Min Fordømmelse er heller ikke endnu betrafet af den hellige Fader!“ — svarede Aage — „og dog, Herre Konge! dog er det mig en Øru at tænke derpaa: mangen ærlig Landsmand betragter mig med Blik, som bedrøve og fast forsværde mig. — Bandstraalen er frugtelig, selv i den kærtebe Forbrøderhaand; — mig vilde den have knuget til Jorden, hvis jeg endnu ikke havde det Haab, at den Fordømmelse, en Kongemorder har lyst over mit Hoved, ingen Magt har hos den forbarrende Gud i Himlen; den hellige Fader vil vist ogsaa, for min retfærdige Sags Skyld og for eders Bøns Skyld, borttage den.“

„Det skal, det maa han!“ — svarede Kongen heftig — „eller jeg skal lære dig at trobse Urettens Magt. Maaste kommer nu ogsaa jeg og hele Danmark til at bele din Stæbne, min tro Aage! men, vil Gud og vor kære hellige Frue! det skal ikke nedslaa os eller bringe os til at fornæbde os! — jeg sætter Liv og Krone derpaa!“

„For Gud og Himlens Skyld, min ædle Herre og Konge!“ — udbrød Aage forstøbet; men hvad han vilde sagt, blev pludselig afbrudt ved et Blik af Kongen, som i det samme fik Øje paa et rundt, rødmskænt Ansigt, der med spændt Opmærksomhed tittede frem bag Træet, de stode ved.

„Hvem er det?“ — spurgte Kongen — „det er jo ingen af vore Jægere? staar du der paa Lur? Landsmand!“

„En fremmed!“ — udbrød Aage — „kom hid! hvem er du?“

„Bil de gode Herrer mig noget?“ — sagde Morten Madsen og traabte frem. — „Mig synes, I talte til mig. — Jeg er tungtør, maa I vide — har I noget at befale, maa I raabe højt!“

„Hvem er du?“ — spurgte Aage med forstærket Nøst, idet han betragtede ham med et forstøbet Blik. — „Hvad vil du her?“

„Den vilde Hær?“ — sagde Morten og satte et enfoldigt Ansigt op — „nej, det holder jeg jer dog ikke for; men jeg skal ikke nægte, jeg blev noget bange for eders Heste og stæbte ikke om at møde dem paa fastende Hjerie.“

„Herre Gud! et stæflets fjaniet Menne!“ — sagde Kongen. — „Lad ham gaa med Fred, Aage! havde han ogsaa hørt hvad vi talte om, hvad havde det at betyde?“

„Jo, Mænd, har Heste paa fastende Hjerie noget at betyde, høje Herre!“ — vedblev Morten og betragtede Kongen med synlig Deltagelse. — „Den høide Hest bethber Sejer og høstig Dom over Herrens Fjender — siger Paer Gregor.“

„Saa meget des bedre!“ — sagde Kongen livlig og rakte ham et Par Sølvstykker — „gaa med Gud! du har i din Enfoldighed sagt sandt, vil jeg haabe — den høide Hest er min.“

„Men den blodrøde bethber Oprør — og den gule Pestilents — vedblev Morten og syntes bevæget, idet han modtog Kongens Gave og tshsede hans Haand — „se derfor blev jeg bange, da jeg saa jer mellem de to Dæster. — Jeg er ellers en fattig Synner, til Tjeneste; jeg gaar en Pilgrimsgang for mine egne og andres Synner. — Nu skal jeg ogsaa bede godt for eder, høje Herre!“ Med disse Ord stred han høstig over Vejen og forsvandt i Skoven.

„Hvad vilde han vel sige med den røde og gule Hest?“ — sagde Kongen alvorlig. — „De fromme Klosterherrer slybe os dog Jollet med Dvertro.“

„Den Karl var maaste hverken døv eller fjaniet!“ — svarede Aage. — „Eder vilde han vel sige noget behageligt for at undslippe. Vor strenge Marsk er ikke godt lidt af Landsstrygerne; den røde Hest, han rider i Dag, har han ellers nylig tilhøttet sig af eders Broder, Junker Christoph. — Min gule Hest er vel bekendt, og siden jeg blev bandlyst, er jeg i Almuens Øjne den rene Pestilents og Ulykke ved eders Side.“

Disse alvorlige Betragtninger over Koffens Ord bleve nu afbrudte ved en pludselig Larm af Jagthunde, som fore frem i Robbelet mod en tæt Hvidtjørnebusk og gabe Hals

„Bilbt! Bilbt!“ — raabte Jægerne; men i Stedet for det formentlige Bilbt sprang de to stulte Rømningsmænd frem af Busken; de havde afstøjet Vondetofierne og Hylterne for i de lette Vaabentrøjer at redde sig ved Flugten; men der ved røbede de sig nu og dakte Mistante. Paa Marskens Bud bleve de grebne og bragte for Jagtskuffet.

„Hvem er det?“ — raabte Kongen og studsede. — „Bi er jo ikke paa Mennefejagt. — Hvad skal det betyde?“

„Et Par Rømningsmænd af eders lollandske Ryttere, Herre Konge!“ — meldte Marsk Duffen. — „Jeg tænder dem: vi har længe været paa Jagt efter dem. Det er dem, Greven af Volland lader efterspørge som Rønsmand og Mordere.“

„Saa lad dem føre til Flynberberg og vente deres Dom!“ — hød Kongen. — „Hvad vilde de her? de skal strengelig forhøres!“

De overraskede Rømningsmænd blev straks trutne til Side, for at binde og føres til Fæstningen. De havde hidtil staaet stille og modfaldne, som overbeviste Forbrødere; men da de nu saa, de skulde binde, fore de pludselig op og satte sig med fortvivlet Raseri til Modværge. Med deres Dagterter svarede de tre af Kongens Jægere, og under den Strigen og Larm, herved opstod, løstede de sig og styrkede sig ud i Søen. Jægere satte efter dem til Hest, og man søgte et Robbel Hunde, der vare vant til Vildbandejagten; men Flygtningene svømmede saa røst og behændigt under Vandet, at ingen kunde øjne dem, før end de lode sig f paa den modfattede Søbred, hvor de høstig forsvandt i Krattet.

Kongen var med sit Følge gaaet ned til Søen, for at se dette Særly. Man lod nogle Jægere ride uden om Søen, for om muligt at indhente Flygtningene. Drosten Aage vilde ogsaa sende nogle efter den foregionne døde Karl, som han nu troede havde staaet i Forbindelse med de farlige Rømningsmænd.

„Nej!“ — sagde Kongen — „han skal ikke forfølges! Den, jeg giver Selo i Haand den ene Time, giver jeg ikke Jern om Haand i den anden.“

Man gik tilbage til det opdækkede Frokostbord. Saa snart man havde forkrisset sig, satte man sig til Hest og vilde drage videre; men nu hørtes der Jagthorn paa Vejen fra Dretrog, og tre fyrstelige klæbte Herrer, med en Del Riddere og Jægere, nærmede sig i fuld Firspring. Det var Kongens Broder, Junker Christopher, med den unge Markgreve Baldemar af Brandenburg, der i denne Tid var Kongens Gæst, og den tætte Grev Henrit af Mecklenburg, der nylig var traadt i Kongens Tjeneste som Krigshøvding. De havde været i Dretrog, hvor Prins Christopher paa Kongens Vegne havde modtaget et kongeligt dønt Gesandtskab. Markgreven var fulgt med, for at more sig og se den smukke Egn; hed det; men det var set paa Udfordring af Prins Christopher, som med megen Iver søgte den unge Markgreves Venstas. Prinsen syntes uafstillelig fra ham og drog ham som oftest med sig om i Landet, naar han, som han bestandt attraaede, affendtes af Kongen i Anliggender, hvorved han havde Velsighed til at vise sig med Anseelse og Myndighed for Jollet, idet han udrettede et eller andet i Kongens Ravn.

Prins Christopher eller Junteren, som han almindelig kaldtes var to Aar yngre end sin Broder, Kongen. Støndt han var høj og stærk, var der langt fra det skønne Forhold i hans Legemsbygning, som i Kongens. Hans lange storformede Ansigt, med det tykke, forte og nedhængende Haar, havde et mørkt, næsten stummelt Udtryk, som opvakte Mistillid og som alt for meget erindrede Jollet om hans forhadte og myrbede Fader. Hans Broder, Kongen, havde derimod mest Lighed med Moderen, den skønne, høge Dronning Agnes, der i Kongens Mindrearegthed for en stor Del havde foretaaet Rigsforsvarsstabel, men nu levede et lykkeligt Privatliv med sin anden Gemal, den høsteste Grev Gerhard, paa Nysøbing Slot. Den Jolletens, den ridderlige Kong Erik Menved allerede fra sin tidlige Barndom havde vundet, syntes Broderen ikke at unde ham, og mange troede, at Prinsen gjorde sig hemmelig af Fjeld for at vinde et magtigt Parti for sig i Landet. I det Tilfælde, at Tronen blev ledig, var han vel for Væbllilket den Prins af Kongehuset, der først kunde ventes at vælges til Tronsfølger; dog betvil var der ingen rimelig Udsigt. Uagtet der i Anledning af Vrekebisen Fangenstas havde været nogen Tvist mellem Brøderne, var det dog saa langt fra, at Kong Erik viste nogen Mistillid til sin Broder, at han endogsaa jævnlig forsvægede hans Anseelse og betroede ham betydelige Forleninger i Riget; men Drosten Aage havde Prinsen høstlig mistænkt for ærgerrige og forræderiske Hensigter, og Drostens Mistillid til Christopher blev snarere forøget end formindsket ved den Iver, hvormed Prinsen nu lod til at tage Del i Underhandlingerne om Kongens Formaling. Saa vel om denne for Kongen saa vigtige Sag, som om den svenske Kong Birgers Formaling med Kongens og Christophers Søster, Merete, fandt der i denne Tid hyppige Underhandlinger Sted mellem det svenske og danske Hof.

(Fortættes.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

3 Dmslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

Erik Menveds Barndom

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

3 Dmslag 80. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.